

יבוא בודאי במהרה לתוצאות המקוות: להתקפה על האיים ציפו זה שנים רבות, וכל המפעלים, בתי-הזיקוק והצנורות, עבודה עצומה של שנים רבות, היו מוכנים לפיצוץ מלא כבוא הצורך לעזוב את המקום ויתכן כי ע"י כך עוכבה ראשית התפוקה בידי היפנים ל-6 חרשים. מבחינה זאת, בחשבון המדי, היתה חמורה יותר אכזרם של בעלי-הברית אשר הפסידו, עקב כבושים אלה, את המקורות הנכרים של שמן בעל מספר אוקטן גבוה ביותר דוקא, בהודו ההולנדית ובבורמה, המבליט במדה מיוחדת את ערכם הצבאי-חיוני של ימפלי הווקוק והקרקונוי הקיימים במורח הקרוב, בשביל כל אזורי-המלחמה שמסביב לאוקיאנוס ההודי והים התיכון. אך נרעון השמן של הארצות השטואליטריות נדל והולך, ובודאי לא ירחק היום שבו יחזור המעמד של המלחמה הקודמת. ועל מעמד זה הלא העיר לודנורף בזכרונותיו, כי נרמניה נכנעה או לא רק מסיכות צבאיות, כ"א במדה רצינית, כנלל המתסור בשמך-ארמה.

ר ש י מ ו ת ק צ ר ו ת

חיילים צעירים ב"קרית הטנקים"

והמשוף נמשכו לחיל האויר המלכותי ולצי יותר מאשר לצבא. איך לשבות את לבו של הנער?

בסתיו 1940 הוחל בגסיון מעין מאד. ניתנה פקודה ל"קרית הטנקים" לפתוח בהקמת "רגימנט חיילים צעירים", שרשות הכניסה לתוכו נתנה רק למתנדבים שהם למטה מגיל תשע עשרה, כלומר, למטה מגיל גיוס-החובה. "קרית הטנקים" עצרה את נשימתה: הימצאו צעירים במספר מספיק שיהיו מעוניינים להצטרף לצבא לפני הזמן, ואל שרות הטנקים דוקא? עובדה-תכנית של קורס ל-26 שבועות, שבסיומו צריכים דהיו להשלח הצעירים המעוררים חקוות ביכלתם ליחידות האימון לקצינים, ואילו השאר היו יוצאים מוכשרים בדרגה של סמלים. גוף זה היה והנה גם כיום יחיד במינו מבחינת תשומת הלב שהוא מקדיש לצעירים שבו. כדי להראותכם מהו אימון טנקים מופתי. — הרי לכם תכנית בלוי 26 השבועות של ה"חיילים הצעירים":

א. אימון צבאי-כללי — 6 שבועות.

— — — חדר לימודים טפסי באחד מפרברי "קרית הטנקים". קבוצה של אנשים יושבת מסביב בשורה שחרש-הנשק מנתח מכונת-יריה או מדריך מפענח את מסתרי הרדיו, מראה כיצד פועלים גלגלי-שנים או כיצד קוראים מפה. צעירים המה האנשים; כשאתה מסתכל בהם מקרוב, הרי הם נראים צעירים מאד, רק קצת מבוגרים מנערים. גאות "קרית הטנקים" עליהם, על "רגימנט החיילים הצעירים" של הקורפוס המלכותי המשוריין, אשר למרותו נתונה כל פעילותה של "קרית הטנקים".

הרי זה ספור-מעשה מעין. לאחר דונקרק הכיר מיניסטריין המלחמה בדחיפות התפקיד להקים צבא ממוכן חדש; פירושו של דבר — בניית טנקים מצד אחד, והקמת חבר עובדים בשבילו — מצד שני. ולשם כך נדרשים אנשי יזמה ועזו, כדי להתחרות בדיביויות המשוריינות של האויב ולהכותן בבוא העת. ברם, הקורפוס המלכותי המשוריין, כשאר צבאות היבשה, סבל כגלל זה שרוב בני הנעורים בעלי היומה

בפרק זמן זה מאמנים את הסירון בתרגול, קליעה, גזים, קריאת מפות, אקדה, רדיו אלמני-טרי, אימון כללי בנהגות ובטפול הרכב, וכן נהיגה אלמנטרית ברכב גלגלי. זהו פרק הזמן שבו מניחים את יסודות האמון להיותו «חייל».

ב. אימון בנהגות ובטפול – 5 שבועות.
פרק זמן זה מוקדש כלו לנהגות ולטפול, ובו משלים החייל הצעיר את קורס הנהיגה ברכב גלגלים וכן לומד לנהוג ולטפל ברכב זחלים. טפסי הרכב המשמשים ללימוד הם מהחדישים ביותר בשרות. וכן מלמדים אותו בזמן זה לנהוג באופנוע.

ג. תותחנות 5 שבועות.

בפרק זמן זה של האימונים מלמדים את החייל הצעיר להשתמש בכל סוגי התותחים ומכונות ירייה, שבהם מצוייד הקורפוס המלכותי המשוריין. נוסף על כך, מלמדים אותו פרק בפיקוד על פעולות חבר הטנק וכן ב«אימון העין» – ואת זה האחרון תוך שימוש בטפוסים החדישים ביותר של הרכב, שלנו ושל האיוב. הסירון יורה במטוח ברד ובמטוח בן 30 ירד, ובסוף אימונו הוא הולך למחנה מיוחד להתאמנות בקליעה, שבו הוא יורה את מספר הקליעות התקינות של התאמנות הקרב.

ד. אלחוטאות – 4 שבועות.

מקנים לו ידיעת יסוד הגונה בכתב מורס ובסדרי איתות, וכן מדריכים אותו בטפוסים

האחרונים של מכשירי הקליטה, הכוון והטפול, בגלוי לקויים ובסדורי רדיו-טלפון וטלגרף אלחוטי. בסופו של דבר רוכש לו החייל הצעיר התמצאות גמורה בכל הכרוך בקשר האלחוט, והוא מוכשר למלוי תפקיד האלחוטן בטנק.

ה. אימון קיבוצי – 4 שבועות.

בשלב זה של אימוני ניתנת לו כל הזדמנות לגלות את כושרי המנהיגות שלו. האימון כולל את כל ענפי הטקטיקה האלמנטרית, מציאת מקומות מבטחים וחניה לטנקים, ארגון הרגימנט המשוריין ותפקידו בתוך הדיביזיה המשורינת. להשלמת אימונו של החייל משמש מחנה של שבוע בתנאי שרות ממש, כשכל אחד ואחד נעשה חבר בתוך חברי הטנק ומבצע את כל התפקידים המוטלים עליו כאילו השתתף בקרב.

ההצליח הנסיין? התשובה היא – «כן» מוחלט. לאחר שנת חיול מתכבד, שקרוב ל-30 אחוז של «החיילים הצעירים» בשלחים ליחידות אימון לקצינים, וכ-60 אחוז נעשים סמלים המשמשים כבר ביחידות לוחמות. בנו של ראש הקורפוס המלכותי המשוריין, גנרל לה מרשל, היה אחד המתנדבים וגם שאר בשרו של הגנרל אוקינלק היה ביניהם. בכלל גבוה הוא האחוז של בני אנשי צבא מכל הדרגות. «קריית הטנקים» גאה, ובצדק, על נסיונה זה.

(תוך "Tanks, Advance!")

התותחנות

והתוצאות היו טובות, אם כי, כפי שהרגשנו, עדיין לא סופיות. היה זה לפני שנה. בענין רב קבלתי את הידיעה לפני שבועות אחדים, שמוניתי לרגימנט אימונים, שבו מודרכות נערות בתפקידיהן כעובדות בסוללת תותחים מעורבת. ביחידה כזאת מהוות הנערות את הפלגות שליד המכשירים – ואילו הנברים את קבוצות התותחנים. והנה נוכחתי, שכמעט כל החששות היו גסוליים ושהנערות עוררו תקוות טובות לעתיד. המדריכים, בדרך כלל,

אחר אחד נתערערו מעווי ההתבדלות הנכבדת. אנו, בחיל התותחנים, סבורים היינו, שמצודותינו תפולנה לאחרונה, אולם טעינו; ומשהוכרו שעומדים לאמן נערות בעבודה התכנית של סוללות אנטי-טפוסיות, לא האמנו תחלה בדבר ואחר כך היינו נוטים ללגלג. בדרך מקרה ראיתי את חבורת הנשים הראשונה שעסקה בבקרת האש אל מטרה מסוימת במחנה התאמנות. הללו נבחרו בהקפדה וכבר נתנסו במרה רבה בתנאי מחנה התאמנות. מדריך בתותחנות אימן אותן ארוכות במכשירים,

* תותחי הטנקים הקלים (יורי הפגן בן 2 הליטרא, 37 מ"מ קטרס), ובזמן האחרון גם הכבדים (בני 6 ליטראות); ותותחנים בקוטר 75 מ"מ, שבטנקים האמריקאיים הבינונים; מכונות ירייה כבדות, B. E. S. A., בקוטר 7.92 מ"מ ושל 15 מ"מ; מקלע "ברן" 7.7 מ"מ והרובה האנטי-טנקי בקוטר 0.55 אינש.

המיפקד. לא זכור לי, שראיתי שמחת כואת בפניהם של חיילים גברים במשך כל שנות שרותי, אולם אפשר שהללו היו מסוגלים יותר להעלים את רגשותיהם. נשיאת מדריקב בעבודה — היה בזה משום רעיון מצויין. במוחני, שהוא עוזר אצל הנערות את ההרגשה, שאין כל הפליה במגרש-התותחים ביניהן לבין חבריהן הנברים. הדו"ח מעמדות התותחים על עבודתן מניחים את הדעת. מאז הוקמו לראשונה הסוללות המעורבות היתה פעילות האויב מעל לבריפניה מצומצמת, ומשום כך היתה להן רק הורמנות מועטת בלבד להוכיח את יכולתן בפעולות קרב. אבל אין ספק בכך, שבכוח הזמן תראינה את יכולתן בשלמות. עבודת הנשים כנהגות אמבולנסים, אחיות רחמיניות, כתבדות הג"א וכיו"ב היא מעל לכל שבת — ועבודת הנשים הללו תהיה עבודת התותחניות. אם כי הקצינות שבסוללת-התותחים מעורבת עוסקות בראש וראשונה בעניני האד" מיניסטרציה והנהגות של הנשים, הרי מאמנים אותן גם בתפקידים אופקטיביים למען תוכלנה לשחרר את חבריהן הנברים לעבודות אחרות. אולם האחריות לכוון הפעולות המלחמתיות היא בכל זאת ביד קציני הצבא.

הקצינות הללו הן בתורות כהלכה. הן דואגות לשלום חיילותיהן באותה יסודיות, תשומת לב לפרטים וגאמנות, המיוחדת לנשים. הרכילות שהגיעה לאוזני של משיהו על אודות התנהגותן של חברות חיל העזר לנשים (א. מ. ס.) כוננת עד כדי גתוך. שום אם אינה צריכה לחשוש להפקיד את בתה ליחידת-תותחנים; במיטב היכולת ידאוג לה. רוב הקצינות, וכל הקצינות הצעירות, שרתו גם בתור מוראות וידועים להן יפה הצרכים והבעיות המיוחדים לאלו.

(מיר ד. ריס ויליאמס, "ספקטייטור", אפריל, 1942)

סבורים, שהנערות תופסות יותר מהר את הפעולה מאשר הנברים, אבל בדרך שונה. הנכרים לומדים את תפקדיהם על-ידי משמעת של תרגול דייקני, ואילו הנערות — בדרך מיוחדת להן. משנה נתקלות בענינים חכניים שלא נתנסו בהם מעולם, הרי זה עשוי לרכא את רוחן. כל גלוי של תוסר-סבלנות או של חריפות ביחס אליהן בשלב זה היה מביא לירי בכי ודכאון. ולפיכך משתדלים המדריכים להבטיח להן, שבסבלנות ואי-עצבנות אפשר להשתלט על הנושא. במשך של שבוע בקירוב, נוכחות הנערות שתפקדיהן מתבררים להן וכי הן מניעות — אם להשתמש בכחיו משהן — ל"מורס הענין". התרגול שלהן בכרך המיפקד מצויין הוא. שימורן טוב והן צועדות בצעד קצר ודייקני. מדי-הקרב שלהן ההולמים אותן יפה משום להן מראה צבאי. התנהגותן וחזותן משיביות רצון בהחלט.

אכן, מזור, באיוו מהירות מתרגל אדם לראותן כראות חיילים. כמובן, חיילים מסוג מיוחד, המכשירים את עצמם למלוי תפקיד חיוני בהגנה הארץ הזאת. מזג האויר הקשה שנתנסו בו לפני כמה שבועות, גראה, שלא השפיע על הנשים במרה שאפשר היה לצפות לכך. אתון המחלות נמוך הוא, והקצינה הרפואית מודיעה אותי, שרוב המתיצבות לקבלת רפוי סובלות ממחלות רגלים; חלק ניכר מהן יש לוקף כנראה על חשבון הנעלים שהנשים נועלות בחייהן האזרחיים — אולם תרגול-המצעד. מביא את זה לידי גלוי. ברם, עד מהרה מתחסנות הרגלים — והנערות מתבבות את התרגול. מן העדרד ומן התידוש כאחד הוא לראות בהנחתה הגלויה של פלגת צעירות בשעת תרגילי-צעידה, ובהלהבות שבה הן נעות כאיש אחד בשעה שהן חוצות את ככר

חובות התושבים לשעת פלישה

ביותר להדיפת כוחות האויב, או למיכול כונותיו ופעולותיו, כאם יעלה בידו להשתלט באופן זמני על העיר או הסביבה הגדוים. את המגמות לפעולת הועדים האלה אפשר לראות מתוך ההוראות שנשלחו להם הקיץ מאת המיניסטריון לבטחון הארץ.

ברוב אזורי-הישוב שבבריפניה נתארגנו במשך השנים האחרונות, ועדי-פלישה" צבורים. אין, כמובן, להבין את שם זה כגלוי כונה לארגון פלישה או לסיוע לה. אלה הם, בעצם, ועדי אורחים ל ש ע ת פ ל י ש ה, לתאום התנהגותם ומאמציהם למען יוכלו לעזור בדרכים היעילות

התפקיד הראשון המוטל על הגברים הוא — להכשיר את עצמם להיות לוחמים. לשם כך עליהם להצטרף אל „משמר הארץ“, ואלה אשר עבודתם אינה מאפשרת השתתפות שלמה באימוני „המשמר“ — יקבעו בשבילים סדורים מיוחדים. הממשלה החליטה להגדיל בהרבה את הגיוס „למשמר הארץ“ — נוסף על ה־1.750.000 חבירי — בהתאם לקצב המצאתם של המדינה והציוו, „למען חת אימון רחב יותר לאזרחים בשמוש בנשק“. אימון מורחב זה יקיף, בין השאר, את המון עובדי הנגף.

במקרה של פלישה יפנו כל האזרחים ל„ועדי הפלישה“, לשם קבלת הוראות. הועדים האלה דואגים למפרע לתאום בין התכניות האזרחיות לסדוריההנגנה הצבאיים. הם מארגנים הרשמת מתנדבים לכל עבודה ומטילים עליהם מלוי תפקידים שונים לעזרת הצבא, כגון חפירת חפירות הגנה ושפיכת סוללות, פנוי דרכים או חסימתם, סילוק שבירימפולת והגשת עזרה ראשונה. עליהם לארגן שירות קשר יעיל, של צעירים רגלים או רוכבי אופנוע, למקרה של שיתוק רשת המלפונים, ולברר את המקורות המקומיים למיידית, לקראת האפשרות של הפסקת סדוריההאספקה הרגילים. הם עורכים את התכניות לבישול המזון וחלוקתו לשירותיההגנה, הצבאיים והאזרחיים, וכן לחלוקת המזון עבור התושבים, ומנצחים על מפקד המכשירים המצויים לעבודתההארמה, משאבות הארכונף, שקי החול וכיוצא בזה.

כל גיוס־חובה שיידרש מן האזרחים לעבודות בעלות ערך צבאי, יעשה לפי הוראות המיניסטריון לעבודה ולשירות הלאומי; אך באם יגותק ישוב זה או אחר — תרוכזו הסמכות בידי המפקד הצבאי, ויהיה או על השלמונות האזרחיים לבצע כל עבודה אשר הוא ימצאנה להכרחית. ובדרך כלל, נקבע העיקר לשעת־פלישה: —

כל איש מאנשי הכוחות המזוינים יהיה רשאי או לדרוש מהאזרחים עזרה ומילוי הוראותיו; ומוטל יהיה על הללו, לפי חוקי הארץ, לקבל את עול המשמעת הזאת.

ברם, אם לא תהיה האפשרות לשירותי־החירום האזרחיים המאורגנים למיניהם, לקבל את ההוראות מהמסודות המכוונים שלהם, או מהמפקד הצבאי, — יהיה אזי יושב־ראש ועדת־הפלישה האחראי לכך שתעשה על־ידיהם כל פעולה נחוצה, בהקדם ובמועדה הנכון. וישנה האפשרות לתושבים, גם מאלה שאינם נמנים על „משמר־הארץ“, להתנדב למילוי תפקידי־חירום בעלי חשיבות צבאית רחופה, ברשות ועד־הפלישה. מחובתו של האזרח, באם תבוא הפלישה, לשמור על איתנות רוחו ולמלא את תפקידו, ב„משמר־הארץ“ או בשירותי־האזרחים, במרץ והתמכרות. ובאם יגועו „מויקים“ בודדים מצבא־האויב, או קבוצות קטנות של חיילים אויבים, דרך האזור אשר לא נכבש כבוש ממשי ע״י הפולשים, הרי מקוה הממשלה לכך שכל אזרח אמין־לב ישתמש במלוא כוחו בכדי להתגבר עליהם. ברם, אין על האזרחים לערוך באופן בלתי־חלוי התקפות על מבנים צבאיים.

במקרה של פלישה יש לצפות להגבלות חמורות מכל הסוגים, והשלמונות האזרחיים יתנו הוראות לגבי נסיעות, התנועה של מכוניות ואופנים בדרכים, וסגירת בתי־הספר ומקומות השעשועים. מלאי מסוים של מזון יעמוד לרשות המקומות במצב־חירום כזה, אפילו באם יצליח האויב להפר את סדוריההתובלה. כל עוד תהיה האפשרות — תומצאנה החדשות, ותתנגנה ההוראות הרשמיות, דרך הצנורות הרגילים — ובעיקר ע״י העתונות וחברת־השדור הבררית. אך באם תופר פעולתם של אלה — יופעלו סדורי־חירום מיוחדים, אשר הוכנו למפרע.

היו נוהג ברובה כנהוג באדם קרוב לה — והשיב לה נמולה פתרה.
(סרג'נט גרינבורג, צלף נודע בצבא האדום)